

[Inger Gautier Schmit.]

Børn, Krav om fuld Arveret for det illegitime Barn og Ret til Faderens Navn. Moderen kan saavel som Barnet selv, naar det senere bliver myndigt, vælge, hvorvidt Barnet skal bære hendes eller Faderens Navn, selv om Faderen sætter sig derimod.

Her bliver Spørgsmaalet straks betydeligt vanskeligere, end naar det drejer sig om de økonomiske Spørgsmaal, navnlig naar man til Retten til at bære Faderens Navn knytter den fulde Arveret paa lige Fod med de Børn og den Hustru, som Faderen maatte have — en Betænkighed, som jeg bemærkede ogsaa gjorde sig gældende i den forrige Ordførers Udtalelser paa dette Punkt, og som jeg i høj Grad kan dele.

Den fulde Ligestilling er her meget vanskelig at opnaa, allerede af den Grund, at det ægtefødte Barn automatisk arver Faderens Navn, medens det for de uden for Ægteskab fødte Børn bliver Moderen, der har Ret til at vælge mellem sit eget og Faderens Navn. Allerede her er der en Uoverensstemmelse. Den kunde ganske vist løses derved, at det bestemtes, at Barnet i alle Tilfælde skulde bære Faderens Navn, saadan som det ægtefødte Barn skal. Men kan Barnemoderen være tjent med en saadan Bestemmelse, og kan Barnet være tjent med den? Jeg tror det næppe. Der bliver jo bestandig ved dette Lovforslag holdt os for Øje, at vi skal have Barnet for Øje, men jeg er ikke sikker paa, at en Bestemmelse, der i overvejende Grad giver Barnet Faderens Navn, navnlig naar det er et meget særpræget og let kendeligt Navn, vil være en god Arv at give Barnet med ud i Livet. Det vil maaske blive en ganske overordentlig svær Arv for dette Barn senere at bære paa. Et saa vidtrækkende Skridt som at give Barnet Faderens Navn i alle Tilfælde tilsigter Lovforslaget heller ikke, og jeg vil i det hele taget med Hensyn til Spørgsmaalet om at give Barnet Ret til Faderens Navn stille mig ganske overordentlig forsigtig, idet der her er mange forskellige Betæneligheder, der kunde gøres gældende, og som senere maa drøftes meget indgaaende i det Udvalg, der bliver nedsat.

Lovforslaget indfører Pligt for Moderen til over for det offentlige at opgive Barnefaderens Navn. Over for denne Bestemmelse er der ved tidligere Forhandlinger rejst meget store Betæneligheder, idet man frygtede, at en saadan Tvang for Moderen skulde medføre et stigende Antal Fødsler i Dølgmaal, Barnemord eller, hvad der snarere kan tænkes i vore Dage, en overhaandtagende Fosterfordrivelse — og

den Slags Ting har vi jo nok af i Forvejen. Ganske vist ser mange Mennesker ikke mere saa højtideligt paa det at føde Børn uden for Ægteskab som før; men de ikke saa faa Forbrydelser af den Art, jeg nys nævnte, taler dog deres stærke Sprog om, at det i den almindelige Folkemening endnu ikke anses for det samme at føde et Barn uden for Ægteskab som i Ægteskab. Saa langt er vi altsaa endnu ikke kommet ned — ja, andre vil maaske mene, at saa frigt er vi desværre endnu ikke blevet!

Skønt man rent uvilkaarligt maa have den største Sympati for, at et Barn faar Kendskab til, hvem der er dets Forældre, bør de forskellige Hensyn dog her nøje vejes mod hinanden, inden der træffes en Ordning. Alene denne Pligt for Moderen til at opgive Barnefaderen er, som før nævnt, et overordentlig stærkt Indgreb i Moderens personlige Frihed, og der er derfor noget inkonsekvent i, i en Tid, hvor man i saa høj Grad vil hævde den personlige Frihed, navnlig paa Kønslivets og Morallivets Omraade, til denne Frihed at knytte den absolutte Pligt til at opgive Barnefaderens Navn. Jeg maa ogsaa her standse over for Spørgsmaalet: Vil det være til Barnets Tarv? thi det er jo alligevel derhen, vi skulde søge. Muligvis vilde en saadan Pligt i høj Grad komme til at skade Barnet paa andre Omraader.

Arveretten og Ligestillingen med Hensyn til at maatte bære Faderens Navn vil sikkert være de Spørgsmaal, hvor Opfattelserne stærkest vil brydes, ligesom det er paa dette Omraade, Uenigheden har været størst ved Forhandlingerne om de hidtil gældende Love. Fra alle Sider har man ønsket det uden for Ægteskab fødte Barn al den Støtte og Hjælp fra Samfundets Side, som det var muligt at give det; men mange har dog ment samtidig at maatte have for Øje, at den Retsstilling, som man gennem fuld Arveret og Navneret gav det uden for Ægteskab fødte Barn, ikke kom til at svække og forringe Ægteskabets Stilling i Samfundet og Stillingen for Ægtehustruen og hendes Børn, at man ikke ved at gavne det ene Hold Børn kom til at gøre Uret mod de andre.

Det er dog endnu den almindelige Opfattelse her i Landet, at Samfundet bygger paa det lovformelige Ægteskab, og at det kun er dette lovformelige Ægteskab, der giver Adgang til de fulde Retsvirkninger for de Børn, som fødes. Lovforslaget bryder i nogen Grad med denne Opfattelse og knytter Retsvirkningerne til det naturlige Slægtskabsforhold, og det bør derfor tages meget